

Als een huisdier iets eet of drinkt wat niet voor hem bestemd is, is het mogelijk dat het dier daardoor een vergiftiging oploopt. Veel stoffen die wij in huis hebben, zijn ongezond voor dieren. Huishoudproducten, planten, medicijnen en andere stoffen zijn al gauw verdacht, maar ook etenswaren die voor de mens geen enkel kwaad kunnen, zijn voor dieren soms gevaarlijk. In dit document wordt een aantal van deze giftige stoffen besproken.

Hoe te handelen bij vergiftiging

Heeft uw dier iets verkeerd gegeten, neem dan onmiddellijk contact op met uw dierenarts. Deze kan u vertellen of dit al dan niet een probleem veroorzaakt en of u direct naar de praktijk moet komen. Houd indien van toepassing de verpakking van de stof waaraan hun dier is blootgesteld of het kaartje van de desbetreffende plant bij de hand zodat u de dierenarts precies kunt vertellen om welke stoffen het gaat.

Gebruik nooit zout om uw dier te laten braken! Hij kan daardoor een zoutvergiftiging krijgen en daar zelfs aan overlijden. Uw dierenarts kan uw dier, indien nodig, een injectie geven waardoor hij gaat braken.

Giftige voedingsmiddelen

Een aantal voedingsmiddelen die mensen zonder problemen kunnen nuttigen, is voor onze huisdieren giftig.

Chocolade

Chocolade vormt een gevaar voor uw huisdier. In chocolade zit namelijk theobromine. Deze stof is voor de mens niet giftig maar wel voor dieren als honden, katten, paarden, papegaaien en fretten. Theobromine vergiftiging komt het vaakst voor bij honden doordat zij het gemakkelijkst bij voedsel op tafel kunnen.

De gevoeligheid voor theobromine verschilt per hond. Hoeveelheden die bij de ene hond tot ernstige ziekteverschijnselen leiden, geven bij de andere hond nauwelijks symptomen. Verder verschilt de hoeveelheid theobromine per type chocolade: pure chocolade bevat meer dan melkchocolade, terwijl in witte chocolade nauwelijks theobromine aanwezig is. Overigens is er naast chocolade nog een andere bron van een mogelijke cacaovergiftiging: cacaodoppen die in tuinen gebruikt worden bevatten ook theobromine en kunnen vooral voor honden aantrekkelijk zijn om op te eten!

Als een dier een gevaarlijke hoeveelheid theobromine heeft binnengekregen treden de eerste symptomen na ongeveer 1 tot 4 uur, soms na 6 tot 24 uur op. Na het opeten van verpakte chocolade kan het optreden van symptomen een aantal dagen vertraagd zijn. In eerste instantie bestaan de symptomen uit braken, pijnlijke buik, diarree, mogelijk samen met onrust, hyperactiviteit, versnelde ademhaling en hartslag, veel drinken en veel plassen. In ernstige gevallen kunnen spiertrillingen en -stijfheid, dronkemansgang, koorts, epileptische aanvallen, hartritmestoornissen en coma optreden. Het dier kan overlijden als gevolg van hartritmestoornissen of ademhalingsproblemen.

Tegen theobromine bestaat geen tegengif. De behandeling bestaat uit het bestrijden van de symptomen. Verschijnselen kunnen zonder behandeling zo'n drie tot vier dagen aanhouden omdat het lang duurt voor de giftige stoffen zijn afgebroken. Raadpleeg altijd een dierenarts als u denkt dat uw huisdier chocolade heeft gegeten!

Druiven en rozijnen

Vergiftiging door druiven of rozijnen worden vooral waargenomen bij honden, maar ook katten en fretten lijken gevoelig. Waarom druiven en rozijnen giftig zijn voor dieren is onbekend. Let op, ook voedingsmiddelen waarin druiven of rozijnen verwerkt zijn, zoals krentenbrood en rozijnencakes, kunnen problemen veroorzaken!

Braken en diarree zijn de eerste tekenen van vergiftiging met druiven of rozijnen en dit treedt meestal op in de eerste 6 tot 24 uur na inname. Andere verschijnselen zijn sloomheid, niet eten, buikpijn, zwakte, uitdroging, veel drinken en rillen. Binnen 24 tot 72 uur na inname kan acuut nierfalen ontstaan, met een daling van de urineproductie tot gevolg. Wanneer er geen urine meer wordt geproduceerd, zijn de vooruitzichten slecht en wordt meestal gekozen voor euthanasie. Omdat de gevoeligheid voor druiven en rozijnen sterk tussen honden lijkt te variëren, is het advies om altijd direct uw dierenarts te raadplegen als u vermoedt dat uw hond druiven of rozijnen heeft gegeten.

Avocado

Bij honden en katten worden na het eten van avocado voornamelijk maagdarmlaatsen gezien, zoals braken en buikpijn. Daarnaast kan het opeten van de grote pit verstopping van het maagdarmkanaal veroorzaken. Het hoge vetgehalte in het vruchtvlees kan aanleiding geven tot ontsteking van de alveeskluis.

Voor veel andere dieren is avocado veel giftiger. Vissen, konijnen en knaagdieren zoals muizen, cavia's en ratten zijn gevoelig voor avocado. Vogels zijn zelfs erg gevoelig voor avocado. Blootstelling aan avocado kan bij vogels binnen 24 tot 48 uur overlijden tot gevolg hebben. De eerste symptomen zijn sloomheid, niet op de stok kunnen blijven zitten, een slordig verenkled, stoppen met eten en benauwdheid (ademen met open snavel). Raadpleeg uw dierenarts als u vermoedt dat uw dier avocado heeft gegeten.

Allium soorten, zoals uien, knoflook, bieslook en prei

Allium soorten (ui-achtigen) kunnen bij dieren zowel vers, maar ook gedroogd, puur of verwerkt in gerechten of voedingsproducten vergiftigingsverschijnselen veroorzaken. Met name honden en katten zijn erg gevoelig, maar ook bijvoorbeeld paarden en koeien.

Allium soorten bevatten stoffen die omgezet worden in zogenaamde 'oxidanten'. Deze oxidanten kunnen de rode bloedcellen beschadigen. Als de rode bloedcellen eenmaal beschadigd zijn, ontwikkelt het dier bloedarmoede en neemt het zuurstoftransporterend vermogen van het bloed af.

Vergiftigingsverschijnselen kunnen ontstaan na een eenmalige portie uien, maar ook na herhaald eten van kleinere beetjes.

Symptomen van een Allium vergiftiging kunnen al binnen 24 uur na eten optreden, maar zijn meestal pas zichtbaar na enkele dagen. Dieren beginnen vaak met braken, krijgen diarree en een

verminderde eetlust. De gevolgen van beschadigde rode bloedcellen ontstaan meestal pas na enkele dagen en bestaan uit sloomheid, minder uithoudingsvermogen, bleke tot bleekgele slijmvliezen, rode tot roodbruine urine, een hoge hartfrequentie en een hoge ademhalingsfrequentie zowel in rust als bij inspanning. De uitademingslucht kan naar ui ruiken. Voor *Allium* vergiftigingen bestaat geen specifieke behandeling: in sommige gevallen is een bloedtransfusie nodig. Raadpleeg altijd uw dierenarts.

Macadamianoten

Macadamianoten worden gegeten als snack en zitten soms in koekjes en snoep. Er bestaan ook in chocolade gedoopte macadamianoten, waardoor er ook een chocolade vergiftiging kan optreden. Bij honden worden na het eten van macadamianoten (zowel vers als gebrand) meestal binnen 12 uur symptomen gezien. De symptomen zijn zwakte van vooral de achterpoten, sloomheid, braken, een dronkemansgang en een hoge lichaamstemperatuur. De precieze oorzaak van het ontstaan van deze vergiftigingsverschijnselen is onbekend. In de meeste gevallen verdwijnen de verschijnselen vanzelf binnen 24 tot 48 uur en is er sprake van een volledig herstel. Bij (het vermoeden van) een vergiftiging is het verstandig direct uw dierenarts te bellen.

Xylitol

Xylitol wordt onder andere gebruikt als kunstmatige zoetstof in snoep, kauwgom, tandpasta en sommige producten voor diabetici. Bij honden heeft xylitol een andere werking dan bij de mens. Het zorgt ervoor dat er veel insuline in de bloedbaan wordt vrijgegeven, waardoor de hoeveelheid suiker in het bloed flink daalt. Al vanaf een half uur na inname kan dit symptomen veroorzaken als braken, zwakte en slapeid, toevallen, leverfalen en coma, waarna de hond kan overlijden. Als u de inname direct opmerkt, kunt u de hond alvast kleine hoeveelheden laten eten om zo te proberen symptomen te voorkomen. Bel altijd de dierenarts als u denkt dat uw hond xylitol binnen heeft gekregen.

Medicijnen en bestrijdingsmiddelen

Voor mensen bedoelde medicijnen kunnen voor dieren erg gevaarlijk zijn. Het is daarom van groot belang om nooit zomaar uw eigen medicijnen of pijnstillers aan uw dier te geven! Zorg ervoor dat medicijnen veilig opgeborgen zijn zodat uw huisdier er niet bij kan. Pas op bv. met medicijnen in uw handtas.

Paracetamol

Paracetamol is voor de hond, maar vooral voor katten erg giftig. Voor katten geldt dat eigenlijk bij elke hoeveelheid vergiftigingsverschijnselen optreden. Bij katten zwellen de kop en poten op, de slijmvliezen worden donker en de kat raakt benauwd. Deze symptomen tredt al snel na inname op. Bij honden ziet men braken, diarree en sufheid en kan leverfalen optreden, meestal na een dag of twee. Bel onmiddellijk uw dierenarts als uw hond of kat paracetamol heeft binnen gekregen. Het is hierbij belangrijk te weten hoeveel het dier heeft opgegeten en wat het gewicht van het dier is. Alleen bij snelle behandeling is er kans op herstel. Er bestaat een tegengif dat gebruikt kan worden bij paracetamolvergiftiging, namelijk acetylcysteïne.

Ibuprofen, aspirine en andere NSAID's

Niet-steroïde ontstekingsremmende geneesmiddelen (NSAID's) zijn pijnstillers met een ontstekingsremmende werking die vrij te koop zijn. Veel van deze NSAID's zijn geschikt voor de mens, maar zijn gevaarlijk voor hond en kat. Voorbeelden zijn: ibuprofen, diclofenac, flurbiprofen,

aspirine en naproxen. Er zijn om deze reden speciale NSAID's voor de hond en de kat ontwikkeld die door de dierenarts voorgeschreven worden.

Ibuprofen en andere NSAID's kunnen onder andere schade aan het maag-darmkanaal veroorzaken en nier- en leverproblemen geven. Bel onmiddellijk uw dierenarts als uw hond of kat ibuprofen of een andere NSAID heeft opgegeten. Het is hierbij belangrijk om aan te geven hoeveel het dier heeft opgegeten en hoe zwaar het dier weegt. Door snel te handelen kan geprobeerd worden de opname van de werkzame stoffen door het lichaam te verminderen. Als er al vergiftigingssymptomen zijn, zal daar ook voor behandeld moeten worden. De mate van herstel is onder andere afhankelijk van de ernst van de verschijnselen. Volledig herstel is niet altijd mogelijk.

Ivermectine

Ivermectine wordt onder andere gebruikt als ontwormingsmiddel bij landbouwhuisdieren en paarden. Bij katten wordt dit middel soms ingezet voor de bestrijding van oorschurft.

Een aantal hondenrassen zoals de Schotse Collie, Bearded Collie, Border Collie, Sheltie, Bobtail, Australian Shepherd, Australian Cattle Dog, langharige windhondenrassen, de Witte Herder en de Duitse Herder zijn erg gevoelig voor ivermectine. Zij missen een enzym waardoor deze stof in de hersenen kan ophopen. Ook zijn jonge dieren extra gevoelig.

Ivermectine is niet geregistreerd als geneesmiddel voor honden, maar een hond kan deze stof binnenkrijgen door het eten van mest van paarden die net behandeld zijn met ivermectine, of door bijvoorbeeld het oplikken van gemorst ontwormingsmiddel of het aflikken van een tube. De symptomen bestaan onder andere uit speekselen, braken, desoriëntatie, zwakte, schrikkerigheid, blindheid, grote pupillen en coma. Dit kan al binnen zes uur optreden. Behandeling door de dierenarts is noodzakelijk.

Permethrin

Permethrin wordt gebruikt als bestrijdingsmiddel tegen insecten zoals vliegen en vlooien. Het zit in verschillende anti-vlooienmiddelen. De gevoeligheid voor deze stof verschilt sterk tussen diersoorten. Katten bijvoorbeeld zijn heel erg gevoelig voor deze stof. Gebruik daarom NOOIT permethrin bevattende middelen bij een kat!

Vergiftigingsverschijnselen zijn onrust, speekselen, braken, trillen, toevallen en uw dier kan hieraan overlijden. Neem zo snel mogelijk contact op met uw dierenarts als u vermoedt, dat u per ongeluk een te hoge dosering heeft gebruikt of als u een spot-on voor de hond bij uw kat hebt gebruikt. Was het dier bovendien zo snel mogelijk met lauwwarm water en zeep, bijvoorbeeld afwasmiddel, om verdere opname te voorkomen. Overigens is permethrin ook voor vissen sterk giftig.

Muizen- en rattengif

In bepaalde soorten gif tegen muizen en ratten zijn zogenaamde coumarinederivaten verwerkt. Deze zijn erg giftig doordat ze de stolling van bloed tegengaan en daardoor inwendige bloedingen veroorzaken. Bovendien werken ze lang. Vergiftigingen worden vooral bij honden gezien. Uiteraard is deze stof ook voor andere knaagdieren dodelijk. De dosering waarbij symptomen optreden, verschilt per gebruikt middel. Neem daarom altijd contact op met uw dierenarts, houd daarbij de verpakking bij de hand, en/of neem het mee naar de praktijk. Indien nodig kan het tegengif

vitamine K1 worden gegeven. Deze behandeling kan gedurende een langere tijd nodig zijn (soms meerdere dagen/weken).

Sinds 2014 is er ook muizen- en rattengif op de markt met als werkzame stof alfa-chloralose. Dit is een verdovingsmiddel. Het zorgt ervoor dat het knaagdier lange tijd zwaar verdoofd wordt waardoor het vaak overlijdt aan onderkoeling. Honden kunnen het gif opeten, katten en soms ook honden kunnen versufte of dode muizen opeten en zo het gif binnenkrijgen. Verschijnselen zijn duizeligheid en coördinatiestoornissen, trillingen en epileptische aanvallen die uitgelokt of versterkt kunnen worden door aanraking of geluid, bewusteloosheid met daarbij krampen of epileptische aanvallen, onderkoeling en bij hogere dosering coma en ademhalingsproblemen. Verschijnselen treden meestal op tussen 30 tot 60 minuten na inname, soms wat sneller of langzamer. Katten zijn extra gevoelig omdat ze alfa-chloralose minder snel afbreken. Vergiftigingsverschijnselen kunnen al optreden bij lage doseringen; bij een hond van 5 kilo al vanaf zo'n 2 gram lokaas en bij katten nog eerder. Er is geen tegengif; de behandeling bestaat kort na inname uit het remmen van de opname in het lichaam en verder uit het bestrijden van de symptomen.

Alfa-chloralose is uiteraard ook giftig voor andere huisdieren zoals konijnen en knaagdieren, maar ook vogels zijn erg gevoelig.

Vermoedt u dat uw dier dit muizengif heeft binnengekregen, neem dan direct contact op met de dierenarts want er is snel actie nodig! Neem altijd de verpakking mee als u die heeft.

Soms zijn andere stoffen verwerkt in rattengif, zoals strychnine. Ook deze stoffen zijn vaak giftig voor uw huisdier. Strychnine is in Nederland niet meer geregistreerd als rattengif en mag dus officieel niet meer gebruikt worden. Strychnine veroorzaakt nervositeit, stijfheid, toevallen met kramp, extreme stijfheid van de poten, een stijging van de lichaamstemperatuur en kan uiteindelijk tot de dood leiden.

Slakkengif

In slakkengif zit meestal metaldehyde. Dit is erg giftig voor huisdieren zoals honden en katten. Verschijnselen bestaan uit speekselen, onrust, braken, ongecoördineerd bewegen, trillen, toevallen en een sterk verhoogde temperatuur. Neem onmiddellijk contact op met uw dierenarts als u denkt dat uw dier slakkengif binnen heeft gekregen. Alleen bij snel behandelen kan het dier weer herstellen.

Overige giftige stoffen

Teflon (anti-aanbaklaag)

Koekenpannen, gourmetstellen, toastapparaten en tafelgrills zijn meestal voorzien van een anti-aanbaklaag (teflon). Deze teflonlaag bevat echter polytetrafluorethyleen, een stof die bij vogels ernstige acute benauwdheid kan veroorzaken als de anti-aanbaklaag oververhit raakt. De vogel kan zelfs acuut sterven. Gebruik deze apparaten dus niet in het bijzijn van uw vogel: zet de vogel even in een andere ruimte als u apparatuur met een anti-aanbaklaag gebruikt en laat de ruimte daarna doorluchten. Als uw vogel onverhoopt toch teflondampen inademt en benauwd wordt, ga dan onmiddellijk naar de dierenarts: de vogels moet zo snel mogelijk extra zuurstof toegediend krijgen.

Antivries en koelvloeistof (ethyleenglycol)

Alle dieren zijn gevoelig voor ethyleenglycol vergiftiging, maar honden (en soms katten) zijn het vaakst slachtoffer. Antivries heeft een voor honden onweerstaanbare zoete geur en smaak. Katten kunnen antivries binnenkrijgen wanneer ze door gemorst antivries heenlopen en vervolgens de poten gaan schoonlikken. Symptomen na inname van ethyleenglycol lijken in eerste instantie op een alcoholvergiftiging (dronkenmanschap). Verschijnselen, zoals braken, veel drinken, veel plassen, sloom en een dronkemansgang, treden snel na inname op. Na deze snelle 'dronken' fase volgt een fase waarin de nieren ernstig worden aangetast. Dit kan leiden tot levensbedreigend nierfalen. Omdat er bij een ethyleenglycolvergiftiging geen tijd te verliezen is, moet u direct contact opnemen met uw dierenarts.

Zout en zout water

Het drinken van veel zout water kan tot een zoutvergiftiging leiden. Dit kan bijvoorbeeld voorkomen bij honden die veel zeewater drinken. Symptomen ontstaan vaak snel na inname (30-60 minuten) en bestaan uit braken, diarree, een 'dronken' gang, koorts, gevolgd door toevallen en coma. Deze vergiftiging is lastig te behandelen, neem daarom direct contact op met uw dierenarts. Voorkom dat uw hond veel zeewater drinkt door zelf drinkwater mee te nemen en hem daarvan te laten drinken als u naar het strand gaat. NB: soms wordt bij vergiftigingen aangeraden een hond te laten braken door hem zout te geven. Doet dit nooit, ook dan kan een zoutvergiftiging ontstaan waaraan het dier kan komen te overlijden!

Koper

Schape zijn veel gevoeliger voor koper dan de meeste andere dieren. Zij hebben daarom voeding nodig met weinig koper. Als voeding die bestemd is voor andere diersoorten aan schape wordt gevoerd, kunnen zij een kopervergiftiging oplopen doordat ze koper in hun lichaam ophopen. Dit kan leiden tot nierfalen en overlijden. Behalve bij schape kan ook bij de Bedlington Terriër koperstapeling voorkomen.

Blauwalg (cyanobacteriën)

In de zomer wordt in zowel zoet als zout water soms blauwalgen gezien. De meeste blauwalgen vormen een dikke blauw-groene laag op en in het water. Er zijn echter ook blauwalgen die roodbruin van kleur zijn. Blauwalgen produceren giftige stoffen die het zenuwstelsel of de lever kunnen aantasten. Allerlei dieren kunnen hierdoor vergiftigd worden; honden en katten maar ook vogels, vissen en vee. Door te drinken van dit water of erin te zwemmen kunnen gifstoffen die de lever aantasten verschijnselen veroorzaken als braken, diarree, zwakte, shock, geelzucht en overlijden. Gifstoffen die het zenuwstelsel aantasten veroorzaken spiertrillingen, sloomheid, toevallen, moeilijk ademen, blauw kleurende slijmvliezen en overlijden. Laat uw huisdier niet zwemmen in, of drinken uit, water dat verontreinigd is met blauwalgen. Op www.zwemwater.nl kunt u de kwaliteit van het water controleren.

Giftige planten

Onder zowel buitenplanten als kamerplanten zijn soorten die giftig kunnen zijn voor uw huisdier. Een aantal voorbeelden van planten die giftig zijn, of de naam hebben giftig te zijn, wordt hier genoemd. Houd planten zoveel mogelijk buiten het bereik van uw huisdieren. Heeft uw dier van een plant gegeten en weet u niet of deze giftig is, neem dan altijd contact op met uw dierenarts.

Indien het lastig blijkt een plantensoort te achterhalen, kan ook het lokale tuincentrum informatie geven over de soort plant (maar niet over de giftigheid voor uw dier).

Let op: onderstaande opsommingen zijn niet uitputtend; er zijn nog meer giftige planten!

Raadpleeg bij twijfel een dierenarts.

Kerstplanten: Kerstster, hulst, maretak en kerstroos

De kerstster (*Euphorbia pulcherrima*) werd in het verleden bestempeld als erg giftig, maar in praktijk valt dat mee. Dieren krijgen meestal enkel maagdarmklachten (braken, niet willen eten, sloom) die vanzelf over gaan. Heeft uw dier van de kerstster gegeten dan kan het wel verstandig zijn de dierenarts te raadplegen: soms kan medicatie verlichting bieden.

Hulst (*Ilex aquifolium*) bevat stoffen die maagdarmklachten kunnen geven. Dieren moeten voor de ontwikkeling van serieuze verschijnselen een grote hoeveelheid van de plant opeten. Vergiftigingsverschijnselen zijn speekselen, braken, niet eten en diarree. Daarnaast kan het dier met de kop schudden en smakken. Om irritatie van de slijmvliezen in de bek te beperken, kunt u de bek spoelen met water. Over het algemeen gaan de verschijnselen binnen een dag vanzelf over. Bij klachten en/of inname van grote hoeveelheden is het verstandig om de dierenarts te raadplegen.

Maretak (mistletoe, *Viscum album*) kan bij kleine hoeveelheden braken en diarree veroorzaken. Grotere innames kunnen gepaard gaan met ernstigere symptomen als: grote pupillen, snel zwaar ademen, shock. In sommige gevallen kan dit leiden tot het overlijden van het dier. Houd dit kerstplantje dus liever buiten de deur als u huisdieren heeft.

De kerstroos (*Helleborus niger*) bevat natuurlijke hartglycosiden die het hart krachtiger laten kloppen. Inname kan in eerste instantie darmklachten geven zoals braken en diarree, maar bij inname van grote hoeveelheden kunnen ook hersenverschijnselen zoals sufheid, verlamming en hartritme stoornissen optreden.

Kerstroos

Lelies

Lelies zijn voor katten erg giftig en kunnen leiden tot ernstig nierfalen. Een bekend voorbeeld is de tijgerlelie (*Lilium tigrinum*). De hele lelie is giftig: stengel, blad en stuifmeel. Als stuifmeel op de pootjes of snuit van een kat terecht komt, kan hij het gemakkelijk binnenkrijgen wanneer hij zich gaat wassen. Ook het knabbelen aan een blaadje kan al voor ernstige problemen zorgen. Symptomen van vergiftiging zijn braken, speekselen, niet eten, sloomheid, veel plassen en uiteindelijk het uitvallen van de nierfunctie. Denkt u dat uw kat van een lelie heeft gegeten, neem dan altijd contact op met uw dierenarts.

Bollen

Giftige bolbloemen die vaak in huis worden gehaald zijn narcis, krokus, *Amaryllis* en tulp. Van deze bolgewassen zijn zowel de plant als vooral ook de bol giftig. Zorg er voor dat honden en katten de bollen niet kunnen opgraven en houd de dieren uit de buurt als u gaat planten. Ook de hyacint en het sneeuwkllokje zijn giftig, maar in wat mindere mate.

Kamerplanten

Diverse kamerplanten zijn in mindere of meerdere mate giftig. Bekende, giftige kamerplanten zijn onder andere:

Aloe vera

Azalea

Calla (Zantedeschia)

Cyclamen (cyclame)

Dieffenbachia

Dracaena soorten, zoals *Dracaena marginata*

Ficus

Monstera (gatenplant)

Philodendron

Sansevieria (o.a. vrouwentong)

Schefflera (vingersboom)

Solanum pseudocapsicum (Oranjeboompje, Appeltje der liefde)

Dieffenbachia

Buitenplanten

Er zijn veel giftige planten die zich in tuinen of elders buiten bevinden. Veel voorkomende vergiftigingen bij dieren door buitenplanten ontstaan door het eten van de volgende planten:

Euphorbia (wolfsmelkachtigen)

Hydrangea (hortensia-soorten)

Quercus (eiksoorten)

Prunus, waaronder *prunus laurocerasus* (laurierkers)

Solanum (nachtschade-soorten)(o.a. zwarte nachtschade, bitterzoet, aardappelplant)

Taxus

Andere giftige buitenplanten zijn onder andere:

Aconitum (monnikskap)

Arum maculatum (gevlekte aronskelk)

Atropa belladonna (wolfskers)

Bryonia alba (witte heggerank)

Buxus

Chamaecyparis (geslacht met cypres-achtige soorten)

Cicuta virosa (waterscheerling)

Colchicum autumnale (herfsttijlloos)

Conium maculatum (gevlekte scheerling)

Convallaria majalis (lelietje-van-dalen)

Daphne mezereum (peperboompje)

Datura suaveolens / *Brugmansia suaveolens* (doornappel / engelentrompet)

Delphinium (ridderspoor)

Digitalis (vingerhoedskruid)

Equisetum palustre (paardestaart)

Fagus sylvatica (beuk)(voor paarden giftig)

Hemerocallis (daglelie) (voor katten giftig)

Hyoscyamus niger (bilzekruid)

Juniperus (jeneverbes)

Laburnum anagyroides (gouden regen)

Lathyrus (pronkerwt)

Linum usitatissimum (lijnzaad)

oleander

Lupinus (lupine)
Nerium oleander (oleander)
Nicotiana tabacum (tabaksplant)
Rhododendron
Robinia (valse acacia)
Ricinus communis (wonderboom)
Scopolia carniolica (klokbilzenkruid)
Senecio jacobea (jacobskruiskruid) en andere *Senecio* soorten
Thuja (levensboom)
Viburnum
Wisteria (blauwe regen)

Paddenstoelen

Giftige paddenstoelen zijn onder andere:

Amanita muscaria (vliegenzwam)
Amanita pantherina (panteramaniet)
Amanita phalloides (groene knolamaniet)
Amanita virosa (witte knolamaniet)
Boletus satanas (satansboleet)
Cortinarius orellanus (giftige gordijnzwam)
Entoloma sinuatum (giftige satijnzwam)
Galerina marginata (bundelmosklokje)
Gyromitra esculenta (voorjaarskluiwzwam)
Inocybe erubescens (giftige vezelkop)

groene knolamaniet

Vergiftiging door een adderbeet

Het kan voorkomen dat een hond wordt gebeten door een adder tijdens het wandelen in heidegebied en op zandgronden. Een adderbeet is giftig en moet behandeld worden. Een zwelling bij de snuit kan zorgen voor problemen met ademen en het gif kan trillingen veroorzaken, de hartslag beïnvloeden en tot shock en coma lijden. Ook andere symptomen zoals kwijlen, braken en diarree komen voor.

Let goed op hoe de slang er uit ziet zodat u hem kunt beschrijven, maar blijf van het dier af. Een adder is te herkennen aan een donkere zigzag streep op zijn rug. Zoek de plek op het lichaam waar uw hond gebeten is. Probeer niet de wond uit te zuigen of open te snijden en bindt een poot niet af. Neem direct contact op met een dierenarts zodat deze weet dat u komt, breng uw hond er snel heen en zorg er voor dat de hond zo min mogelijk beweegt. Bij ernstige vergiftigingsverschijnselen kan de hond met antiserum behandeld worden.

Meer informatie

Uiteraard bestaan er nog veel meer gevaarlijke stoffen voor huisdieren. Denk aan zaken als schoonmaakmiddelen, autoprodukten zoals olie en diverse vloeistoffen, doe-het-zelf producten zoals verf en terpentijn, cosmetische producten en dergelijke. Heeft uw dier iets binnengekregen waarvan u niet weet of het giftig is, bel dan uw dierenarts. Deze kan informatie opvragen bij het Nationaal Vergiftigingen Informatie Centrum van het UMC Utrecht. Voor vergiftigingsgevaren speciaal voor katten kunt u ook kijken bij Praktische informatie Kat – Gezondheid, 'Giftige stoffen in en rondom huis'.

Het Landelijk InformatieCentrum Gezelschapsdieren biedt onafhankelijke en betrouwbare informatie over het houden van huisdieren.

Versie: mei 2021

©LICG

Kijk voor de meest recente informatie op www.licg.nl